

ידברו. ולמה? להודיע לבני האדים גבוריתו וגוו'. שננו רבותינו, פעם אחת היה הולך ורבו יוסי בךך, פגש בו רבי ירמיה (ח'יא) והלכו כאחד. פגעו בקרת הוא, והיה הקר מפיחיד אותם. אמר רבי יוסי לרבי ירמיה (ח'יא): נאמר דברי תורה ונלך.

אמר רבי חייא: בוראי שאומרים חכמי המשנה, הושמש שהיה ליעקב, עד כמה זה יהיה? אמר רבי יוסי: אמר לך דבר שהיה בא אבא אומר, שאותו הושמש ואור קרב שהיה ליעקב, גנוו הוא לצדיקים לעתיד לבא, ולא זה הוא הושמש שמשתמשים בו בני עשו, ונגוז שיטבעבו בני יעקב מחייב.

באותה שעה היה יעקב עצוב. אמר: רבון העולם, הרי האורה שליל נתנה לעשו. יצאה בת קול ואמרה: וanca אל תירא עברי יעקב וגוו', והאורה שלג גונזה לך ולבניך. אמר: הראינה לי! באותה שעה הוציא בקדוש ברוך הוא את הושמש שראה אותה יעקב, ולא אדם אחר. זהו שפהחוב (בראשית לט) וירח ל'יו הושמש, אותו הושמש שהיה גנוו, כאשר עבר את פניאל. אמר רבי יוסי, כשניצח שרוי של עשו, לו ממשוע ולא לאחר.

ונאך על גב שעקב נהנה לראות שנצח את שרוי של עשו, מה כתוב בו? (שם) והוא צלע על ירכו. אמר רבי אחא, האור הארץ, אבל לבו היה נשוך על יוצאי יריבו שיטבעבו מחתת עשו.

בעוד שהי הולכים, שמעו קול תינוק בקר שהיה הולך ובוכה. אמר רבי יוסי: נתק אליו, שהרי איןנו מפחדים, שהרי שנינו, שלאחד מתחזת ופזיק, לשנים

ולמה, להודיע לבני האדם גבוריתו וגוו'. חנו רבנן זימנא חדא תהא איזיל רבי יוסי באורחא, פגע ביה ר' ירמיה (נ'א ח'יא), ואצלו בחדא. פגע ביה טורא בחיל עלייהן. אמר רבי יוסי לרבי ירמיה (נ'א ח'יא), נימא מיili דאוריתא, גניזיל.

אמר רבי חייא, בוראי לא אמר חכמי מתניתא, שמשא דהוה ליעקב, עד כמה להו ד'א. אמר רבי יוסי, אם לא לך מלה דהוה אמר אבא, דההוא שמשא ונהורא סגיאה דהוה ליעקב, גניז הוא לצדיקים לעתיד לבא. ולא ד'א הוא שמשא דמשתמשין בה בנוחי דעשו, ואתגזר דישפער בעבדון בנוחי דיעקב תחותזה.

ביה שעטה, היה עציב יעקב, אמר מאירי עלמא, הא נהירותא דילוי אהיהיבת לעשו. יצאה בת קול ואמרה (ירמה ל'יא) ואתה אל תירא עברי יעקב וגוו', ונהורא דילך לך אתגניז ולבניך. אמר אורינא לי.

ביה שעטה אפיק קידשא ברייך הוא ההוא שמשא דחמי ליה יעקב, ולא בר נש אחרא. הדא היא דכתיב (בראשית ל'יב) ויזרחה ל'יו הושמש. אותו הושמש שהיה גנוו. כאשר עבר את פניאל. אמר רבי יוסי, כשניצח שרוי של עשו. לו ממשוע ולא לאחר.

ויאף על גב דיעקב אהני למחזיא דנצח לרברבא דעשו, מה כתיב ביה. (שם) והו צולע על ירכו. אמר רבי אחא, נהירא נהיר, אבל לביה היה נשוך על נפקין ירכיה דישפער בעבדון תחותזה דעשו.

עד דהו איזיל, שמעו קל ינוקא בטורא, דהוה איזיל ובכי. אמר רבי יוסי, גזיל גביה דהא לא מסתפינא. הדא תנן לחדר מתחזיז ומזיק,